

– Hiszek a román nép jövőjében – mondta –, de a román államnak meg kell szűnnie. Idegesen jöttem el tőle. Minden próbálkozásom, hogy szót értek vele, hogy a segítségére legyek, hogy éreztessem vele, nincs egyedül, kudarcot vallott.

1940. március 8., péntek

Azt mondja Mama, hogy miután elolvasott kétszáz oldalt az *Accidentulból*, egész éjjel nem tudott aludni bánatában.

– Hogy szerethetsz és hogy szenvedhetsz ennyire? – kérdezi, és hiába próbálok meggyőzni, hogy Paul nem én vagyok, hogy Ann nem létezik, Nora kitalálás, hogy a regény cselekményéből semmi sem esett meg a valóságban.

1940. március 15., péntek

Meghalt Nae Ionescu.

1940. március 16., szombat

Ideges, visszafojthatatlan sírás tört rám tegnap reggel, amikor két órával a halála után beléptem Nae Ionescu házába.

Nae magával vitte az életem egy részét, ami most, csakis most záródik le véglegesen. Milyen furcsa sorsa volt ennek a rendkívüli embernek, aki most beteljesületlenül, félkészen, legyőzve, ha nem esne nehezemre, azt is mondhatnám, hogy lecsúszva hal meg.

Éppen azért szeretem annyira, mert olyan kevésbé volt szerencsés! Milyen pofátlanak, sértőnek tűnik mások sikere! Șeicaru egészséges, gazdag és sikeres. Manoillescuból miniszter lesz. Tătărescu miniszterelnök. Herescu megkapta a professzori kinevezést, és a S. S. R. elnöke. Corneliu Moldovan irodalmi díjat kapott, és a kávéházban szónokol. Victor Eftimiu fogadásokat ad...

Nae Ionescut senki sem veszi komolyan, negyvenkilenc éves korában bukott emberként hal meg.

(Folytatása következik.)

Kiss Judit Ágnes

ELEKTROSOKK

Mit mondok el én, s mit mond a szöveg?
Mit hallgatok el, s mit hallgat el ő?
Míg azt hihetem, elrejt a szöveget,
váratlan hol tűnök elő?

Mint áramütéskor görcsbe a test,
úgy rándul a vers ritmusba, rímbe,
vele rándulok én is, rázuhanok,
lábánál fekszem kiterítve.

Bújócskázik a versben az én,
meg a másvalaki, nevesincs idegen,
enyém a szó, de az övé a rag,
övé tagadásom és igenem.

Merre van ő, és hol vagyok én,
faggat az ügyvéd, vallat a vád.
Úszik megsokkolt szövegén,
nem kérdez a vers, csak mondja magát.

IDÉZŐK

1

*„Minek nézünk mégis másra,
Én is drága, te is drága?”*

Szemnek drága, szívnek drága,
Szőlőm sárga muskotály,
Mért zúdítod ízéd másra,
Miért ítélsz szomjúságra?

Szemnek drága, szívnek drága,
Gyógyításra érett zsálya,
Fürössz hűvös, kék teádba,
Ne hagyj lázadnom hiába!

Szemnek drága, szívnek drága,
Földmély vére, forrósága,
Nincsen semmi tőled zárva,
Bennem törj ki, izzó láva!

2

*„Világ, világ, vetett ágy,
kinek kemény, kinek lágy!”*

Világ, világ, szöges ágy,
Mutass egyet, kinek lágy!

Világ, világ, rugós kés,
Örök jel, mit beléd vés.

Világ, világ, aranyhegy,
Fizess, ha a hasad megy!

Világ, világ, sárga ház,
Mikor gyógyít, nagyon ráz.

Világfagylalt, de édes!
Ne nyald meg, mert penészes!

Világmadár lelőve,
Mégse jutsz ki belőle.

3

„Hosszú az Úristen, rövid a szalonna...”

Nehéz az Úristen, ha rád zuhan, véged,
szétlapított testtel kezded
örök üdvösséged.

Skorpió az Isten, mérge maró vegyszer,
holtig kering a véredben,
hogya megmart egyszer.

Kemény az Úristen, mégis lágy a bőre,
mint vasrács a fa kérgébe,
belé vagyunk nőve.